

KRÄS, n. 5. 4) (t. *Gekröse*) Innammåte. Deraf Gäskräs. — 2) (t. *Krause*) Veckad och stärkt remsa af kambrick, nättelduk o. s. v., som till prydnad fästes utanpå linnet, framtill på bröstet.

KRÄCKLA, se *Kräkla*.

KRÄFJA, se *Kräfva*.

KRÄFNING, kräfvning, f. 2. Handlingen, då man kräfter.

KRÄFSTINN, krävstinn, a. 2. neutr. — *stint*. 1) (egentl.) Som har stinn, full kräfva. — 2) (fig. fam.) Högmödig, uppblåst, dryg. — *Syn.* Se *Högmödig*.

KRÄFTA, kräfte, f. 1. 1) Allmänt känt skorpdjur af Tiofötternas ordning. *Astacus fluviatilis*. — 2) (astr.) a) Benämning på ett af himmelstecknen. *K-n's tecken*. — b) Stjernbild i närheten deraf. — 3) Ett slags svår sjukdom, bestående i en antingen sluten eller öppen svullnad, som satt sig på något ställe i körtlarna, uti bröstet, i ansigtet o. s. v., och afsöndrar en högst stinkande, ruttan vätska. *K. i bröstet*. — *Ss.* *Kräftfångst*, *-klo*, *-pudding*, *-skal*, *-stjert*.

KRÄFTAKTIG, **KRÄFTARTAD**, a. 2. Som liknar kräftan (bem. 3).

KRÄFTDJUR, n. 5. Släkte af Skorpdjuren, som innefattar Kräftan och Hummern. *Astacus*.

KRÄFTFÄNGARE, m. 3. 1) En, som fångar kräfter. — 2) Ett fågelslägte. *Canceroma*.

KRÄFTGÅNG, m. sing. (fam.) *Gå k-en*, gå baklänges; (fig.) gå till förfall. *Det går k-en för honom*

KRÄFTHÅF, m. 2. pl. — *häfvar*. Håf, hvarmed kräfter fångas.

KRÄFTKNÖL, m. 2. Kräftartad knöl.

KRÄFTPASTEJ, m. 3. Pastej, tillagad af kräfter.

KRÄFTSKADA, f. 1. Se *Kräftsår*.

KRÄFTSMÖR, n. sing. Ett slags mattillredning af krossade kräftskal, kokade med smör.

KRÄFTSOPPA, f. 1. Soppa, anrättad med fyllda kräftskal eller kräftpudding.

KRÄFTSPINDEL, m. 2. pl. — *spindlar*. Ett slags citrongul spindel med två röda ränder; går baklänges som kräftorna. *Thomisus citreus*.

KRÄFTSTEN, m. 2. Halvklotformig, hvit, stenartad gyttning i magen på kräfter, tjenande till bildningen af nytt skal.

KRÄFTSÅR, n. 3. Öppet sår, förorsakadt af kräftsjukdomen.

KRÄFVA, f. 1. 1) Ett slags påse, som fåglarne hafva under halsen, och i hvilken födan först upplöses i en slemmig massa, innan den nedgår i magen. — 2) (fam. skämtv.) Mage. *Han har k-n full*, har ätit sig mätt.

KRÄFVA, v. a. 2. Impf. *Kräfde* och *Krafde*. Sup. *Kräft* och *Kraft*. Part. pass. *Kräfd* och *Krafd* (a alltid långt). 1) Fordra, begära såsom rättighet. *K. skall. K. penningar af någon*. Har äfven person till objekt, t. ex.: *K. någon för skuld. K. in, åter*, se *Inkräfva*, *Återkräfva*. *K. út*, se *Utkräfva*. — 2) (fig.) Erfordra, tarfva, fordra. *När hans embede det k-ver. Hans skyldighet k-fde att göra det. Det k-ver skyndsamhet*. — *Syn.* Se *Fordra*. — *Kräfvande*, n. 4. [Kräfja.]

KRÄK, n. 3. (af gam. *Kräka*, kräla, således egentl.: krälände djur.) 1) Litet djur, isynn. af insekter och reptiler. — 2) (fig. fam.) a) Litet barn, som ännu ej kan gå. — b) (spefullt) Liten svag, sjuklig människa. — c) (föraktligt) En, som ej duger till något, stackare. — 3) (pop.) Boskapskreatur.

KRÄKAS, v. d. 2. Se *Spy. K. upp*, genom kräkning gifva ifrån sig.

KRÄKLA, kräkcla, f. 1. 1) Ett slags hushållsredskap af trä, i nedra ändan tjockt, klumpigt och med utstående hvassa knölar, hvarmed gröt och chokolad omröras. — 2) Biskopsstafven. [Kräckla.]

KRÄKMEDEL, n. 3. Medel, hvarigenom kräkning befordras.

KRÄKSALT, f. 2. Våldsam uppkastning ur magen af der innehållna ämnen, förorsakad af ett slags krampaktig rörelse i magens muskelhud. — *Syn.* Uppkastning.

KRÄKPULVVER, n. 3. Pulver, som verkar kräkning. [-pulver.]

KRÄKROT, f. sing. Den kräkning verkande roten af en krypväxt i Brasiliens urskogar, kallad *Cephaelis Ipecacuanha*.

KRÄKSALT, n. 3. Ett dubbelsalt af vinsyra, kali och antimon, som verkar kräkning.

KRÄKVIN, n. 3. Särskilt tillredt vin, som har den verkan att befordra kräkning.

KRÄKÖRT, f. 3. Örten *Viola Ipecacuanha*.

KRÄLA, v. n. 1) (Frekventativ af gamla verbet *Kräka*) 1) Långsamt röra sig framåt på marken, utan tillhjälp af fötter eller med ganska korta sådana. Säges om maskdjur och amfibier. — 2) (fam.) Krypa. *K. upp ur sängen. En hop barn k-de på golfvet. Det k-r i kroppen*, käns, liksom någonting der krälade. — 3) Se *Hvimla. Folket k-r på gatorna. Det k-r af folk på torget*. — *K-nde*, part. pres. Brukas nästan adjektivt i uttrycket: *K. rörelse*.

KRÄLDJUR, n. 3. Se *Amfibie*.

KRÄLGÅNG, m. sing. Magens krälände rörelse (motus peristalticus).

KRÄMARANDA, f. sing. Småaktig köpmansanda, som endast aser vinst.

KRÄMARE, m. 3. (af *Kram*) Se *Kramhandlare*. — Har några sammansättningar, såsom: *Krydd-, Jern-, Småkrämare*.

KRÄMERSKA, f. 1. 1) En krämares hustru. — 2) Kvinna, som idkar kramhandel.

KRÄMPA, f. 1. (af *Kram*) Kroppsligt ondt, som beständigt, med längre eller kortare afbrott emellan, låter känna sig, dock icke så svårt, att man deraf är sämbligande.

KRÄMPA, v. a. 2. Sjuda lut. — V. n. (om salpeterlut) Anskjuta i kristaller. — *Krämpning*, f. 2.

KRÄMPIG, a. 2. Besvärad af krämpor.

KRÄMPIGHET, f. 3. Krämpig kroppsbekaf-fenhet.

KRÄNGA, v. a. 2. 1) (pop.) Vända ut och in. *K. strumpor*. — 2) (sjöt.) Lägga ett fartyg på sidan. — V. n. (sjöt.) Luta åt sidan. *Fartyget k-ger hårdt*. — *Krängning*, f. 2.

KRÄNKÅ, krängka, v. a. 2. (af *Krank*) 1) Förföra en kvinna. *K. en gift kvinna, en mö*. — *Syn.* Vanära. — 2) Bryta emot, öfverträda, göra ingrepp i, skada. *K. lagen, ens privilegier, rätt, heder*. — *Kränkande*, n. 4. o.

Kränkning, f. 2.

KRÄNKARE, m. 3. En, som kränker.

KRÄSLIG, a. 2. (af gam. *Kräs* eller *Kras*, läckerheter) 1) Som tycker om läckerheter. — 2) Ganska läcker. *K. mat*.

KRÄSLIGHET, f. 3. 1) Tycke för läckerheter. — 2) Egenskap att vara kräslig. *Matens k*. — 3) (mest i plur.) Läcker spis. *Tycka om k-er*.

KRÄSMAGAD, a. 2. Som har en kräsmage (bem. 1).